

seelse og Verdens Beundring, . . . har du husket at takke ham derfor? Har du skønnet paa, at han saaledes har taget Byrde paa Byrde fra dig og kærligt beredt dig Vejen til hans Faderhjerter? Hvis ikke, saa er det Tid, at du ræddes over dig selv! Det haster, Betty! Mærker du det ikke? Dommens Dag er nær! Ser du ikke, hvordan alting vakler, at Verden er i Opløsning? Gud har taget sin Velsignelse fra Menneskenes Samfund, og Dæmonerne regerer i det som Ormene i et Aadsel. Gaar ikke allerede Lasterne nøgne paa Gaderne? Har ikke Hovmod og Hævngerrighed forgiftet alles Sind? Ser du ikke, hvordan Stand rejser sig mod Stand, Folk mod Folk, . . . Hadet har tændt Landene i Flamme, og Blodtørsten brøler af Kanonernes Munde. Ja, selv i Guds eget Hus, i Kristi egen, bloddøbte Menighed er hans Aand landflygtig. Selvfærdighed og Klogskab fører Strid om Kirkens Højsæde? Sandelig, jeg siger dig, — Herrens Dag er nær! Ve da den, han forstøder!“

Han havde rejst sig og truende løftet Haanden mod Himlen. Men pludselig slog hans Stemme over; Armen sank ned og han sagde — mildt og halvt forsonende:

„Søster! Giv mig din Haand! Nu vil du ikke høre mig, — men ogsaa din Tid vil komme, det troer jeg sikkert. Ogsaa du vil engang med Forfærdelse forstaa Ordet, at den, som har elsket sit Liv, skal miste det. Jeg kender din Sjæl, Betty. Du følger mig nok efter! . . . Giv mig din Haand derpaa!“

Hun gjorde, som han bad. Men da han var gaaet, søgte hun ind i Nøddegangen, hvor ingen kunde se hende, og vred fortvivlet sine Hænder.

II

Sigrid og den lille Dagny sad nede ved Stranden og legede, da de — kort før Middag — blev kaldt ind til Faderen, der til deres Forundring tog dem op til sig og Gang efter Gang bevæget kyssede dem paa Kinder og Øjne. Dobbelt overraskede blev de, da han efter Middagsmaaltidet sagde til dem, at de skulde tage deres Tøj paa og følge ham paa en Spaseretur, — sligt var ikke